

Miriapodul

Mihai Manolescu

Un miriapod, odată,
S-a trezit c-ar vrea să vadă
Cum îi stă și cum îi vine
De se-ncalță cu botine.
Și s-a dus așa, -ntr-o doară,
Într-o zi de primăvară,
La cizmar să-i dea vezi bine,
O comandă pentru sine.
Doar ce intră-n prăvălie,
Sus în deal, în vârf de vie,
Iute sună clopoțelul
Pus anume pe tejghea
Și apare-n pijama,
Larg căscând, de somn, cățelul.
- Ce-ți veni amice dreagă?
Ai căzut cumva din pat,
De-ai plecat la colindat
Când de zi abea se crapă?
- Păi, să spunem că-mi doresc
De la tine să primesc
De-ncălțat, niște botine,
Ca să văd de-mi șade bine.
- Fie! Hai să-ți iau măsură
Mai degrabă la picior,
Să-ți croiesc ceva ușor
Și să scap de tevatură.
Puse binișor piciorul,
Stâng, din față, pe-o hârtie,
Cât creionul să-i reție
Pe-ndelete, tot conturul.
Repetă încă odată,
Cu piciorul drept din față.
Câinele-i tăie chitanță,
Socotind nota de plată
Pentru-o sută de picioare
Câte are-al său client,
Mai căscă odată, lent
Și se-ntoarse la culcare.

Dup-o săptămână bună
Revine miriapodul,
Bate-n clopoțel nărodul,
Fascinat de cum îi sună.

Iese câinele din casă,
Îmbracat de zi se pare,
Și-l întreabă ce-l tot doare,
Clopoțelul de-l apasă.
Schimbă câteva cuvinte
Și-i scoate de sub tejghea
Ale chestii lustruite,
După care tot tânjea.
Și le pune în picioare,
Fericit, clientul său,
Vrea să fac-un pas mai mare,
Dar se-mpleticește rău.
Râde câinele cizmar,
Dând ușor-ușor din coadă:
- Stai să vezi când ieși pe stradă.
Să te ții atunci coșmar,
Când vei trage după tine
Cele-o sută de botine,
După ore două-trei,
Petrecute să le-nchei.